

TEATR RAMPA

**POPULARNA, DOSTĘPNA, WSPÓŁCZESNA
MUZYCZNA SCENA WARSZAWY**

Koncepcja programowa i organizacyjna - Michał Walczak

MISJA TEATRU - MIASTOTERAPIA

Teatr w czasie zarazy

Pandemia zakłóciła rozwój Warszawy. Artyści i widzowie stracili poczucie bezpieczeństwa. Zależność od obostrzeń dotknęła twórców teatralnych, zdanych na wsparcie państwa, pośpieszną adaptację, często zmuszonych do zmiany pracy. Teatry takie jak Rampa, wypracowujące znaczącą część budżetu dzięki wysokiej frekwencji z biletów, wobec zupełnego lockdownu, limitów widowni oraz ograniczeń narzucanych przez licencje na zachodnie formaty – zmuszone zostają do rewizji repertuaru, restrukturyzacji i adaptacji. Nasilają się pojawiające się jeszcze przed zarazą wątpliwości dotyczące kosztów wystawiania wieloobsadowych musicali na średniej wielkości scenach oraz pytania o tożsamość Teatru Rampa wobec silnej konkurencji Teatru Roma i Teatru Syrena. Czy i jak Rampa odnajdzie się w „nowej normalności”? Co oryginalnego wniesie do kultury Warszawy? Jak przyciągnąć na prawy brzeg widzów z innych dzielnic? Jak będzie działać warszawska instytucja kultury za 5 lat? Jakiego teatru potrzebuje Targówek – dzielnica o niskim wskaźniku uczestnictwa w kulturze?

Powrót do źródeł - muzykoterapia

Podczas kryzysu to nie główne marki kulturalne szybko adaptują się do nowej sytuacji, ale położone na „peryferiach” ośrodki. Pokazał to boom na polską dramaturgię, rozpoczęty około 2002 roku w teatrach w Wałbrzychu, Legnicy, Radomiu. W 2012 roku nowoczesna, rozrywka rodziła się nie na scenach instytucjonalnych ale w piwnicy Klubokawiarni Chłodna 25, gdzie powstał Klub Komedii i rodził się „Pożar w burdelu”. Na przełomie kryzysowych lat 80 i 90 ducha przemian uchwycił nie teatr dramatyczny, ale oryginalny polski teatr muzyczny, na którego spektakle jeździły tłumy. Był to prowadzony przez Andrzeja Strzeleckiego Teatr Rampa. Teatr na Targówku rozliczał się z demonami przeszłości i snuł marzenia o kapitalistycznym rajem poprzez inteligentną rozrywkę, która miała „przerażać i śmieszyć”.

Egzorcyzmując polskie lęki przez śmiech, Andrzej Strzelecki zbudował rozpoznawalną markę z oryginalnym językiem, energicznym zespołem i repertuarem, który przyciągał wszystkie pokolenia, spragnione m u z y k o t e r a p i i. Tytuł jednego ze spektakli był mottem programowym 10-letniej dyrekcji, którą chciałbym uczcić nazywając dużą scenę Rampy imieniem Andrzeja Strzeleckiego. Nawiązując do wizji „Strzelca” – muzykoterapeuty polskiej kultury – proponuję twórczy dialog z tradycją Rampy i jej reinterpretację w czasach, które nie wierzą bezkrytycznie w kapitalizm, za to rozliczają się z nadmierną konsumpcją, smogiem, kryzysem klimatycznym, rozwarstwieniem klasowym i dezintegracją więzi społecznych. To czasy, które potrzebują m i a s t o t e r a p i i.

Czym jest miastoterapia?

Miastoterapia to rewitalizacja osłabionych połączeń sieci miejskiej, która w czasach kryzysu powinna aktywnie przewodzić idee, łączyć instytucje i ludzi, poszukując spoiwa wspólnoty. Popularność książek Olgi Tokarczuk pokazuje, że takim spoiwem są mity, legendy i sztuka, która zanurzając się w tym co lokalne – umie wydobyć uniwersalny sens. Kryzys sprzyja refleksji o tożsamości mieszkańców miasta, z których większa część przyjechała z małych miejscowości lub wsi. Ludowy aspekt kultury i historii Polski powraca dzięki książkom takim jak „Ludowa historia Polski” Adama Leszczyńskiego – zadając pytanie o miejsce ludowej i ludycznej tradycji w kulturze metropolii. W czasie niepokoju ekonomicznego warto wykorzystać witalność i spontaniczność folkloru i potrzeby miejskiego karnawału do zbudowania żywego, teatralno-muzycznego języka. Nośnikiem mitu w metropolii jest często piosenka a ich wytwórnią może być teatr muzyczny, wrażliwy na legendy miejskie i nowe trendy w popkulturze. Targówek, zwany kiedyś „sypialnią Warszawy”, w którego podziemiach tarcze metra odkrywają szkielety prehistorycznych zwierząt czy Bródno, gdzie odkryto pierwsze ślady osadnictwa na terenie Warszawy to doskonała baza dla tworzenia miejskiej mitologii, reinterpretacji i kreacji warszawskiej popkultury poprzez zdefiniowanie na nowo r a m p y – granicy między snem a jawą, sztuką a życiem, kreacją a edukacją, widownią a sceną, centrum a peryferiami. W czasach narastającej obsesji chorób psychicznych, inwazji teorii spiskowych, propagandy, mgły pocovidowej, niepewnego statusu artysty i widza oraz aktywizacji silnie tkwiących w polskiej kulturze wzorców cierpienia metropolii potrzebne jest wzmocnienie tożsamości lokalnej, rewitalizacja relacji społecznych poprzez wspólną zabawę i edukację, która wzmocni samoświadomość i poczucie przynależności do dzielnicy i miasta. Aby odegrać rolę lidera w metropolii teatr musi sam przejść proces terapii – restrukturyzacji, redefinicji, recyklingu zasobów, otwarcia na projekty hybrydowe. A przede wszystkim odkryć na nowo swoją największą wartość – zespół.

Zespół aktorski Rampy

Teatr Rampa działał obecnie w formule mieszanej – zatrudniając licznych artystów zewnętrznych do spektaklu muzycznych, etatowych aktorów wykorzystując głównie w projektach dziecięcych i komediowych. Chciałbym zwiększyć aktywność zespołu etatowego i wydobyć unikalny charakter tworzących go aktorek i aktorów z różnych tradycji teatralnych: od Hanuszkiewicza, Strzeleckiego do artystów ze świata teatru dla dzieci i musicalu. Pierwszy sezon poświęcę na rozwinięcie potencjału zespołu poprzez stworzenie warszawskiego formatu teatralno-telewizyjnego nie tylko na czas pandemii – warszawskiego odpowiednika Saturday Night Live, nagrywanego z widzami. Rozwinę współpracę z różnorodnymi twórcami, którzy otworzą teatr na nowoczesne strategie, zorganizują warsztaty poszerzające narzędzia aktorskie oraz indywidualną kreatywność. Pomimo trudnej sytuacji ekonomicznej wiem, że możliwa jest kreacja różnorodnego repertuaru – pod warunkiem zdyscyplinowanej współpracy, realistycznej oceny kosztów i zysków oraz wspólnego celu, którym nie jest przetrwanie, ale rozwój. Do tworzenia wizji nowej Rampy chciałbym zaprosić wszystkich otwartych na wyzwania i lubiących zespołową, intensywną pracę twórczą.

Misja

Rampa to nowoczesny i aktualny teatr muzyczny, który odpowiada na wyzwania przyszłości, szuka nowego, adekwatnego języka ekspresji scenicznej. Swoją program buduje wokół polskiej popkultury, która stanowi bazę repertuarową teatru. Wzorując się na swojej chlubnej przeszłości, szuka nowoczesnych, hybrydowych narzędzi sztuki, gdzie interaktywność i partycypacja, to dopiero pierwszy krok włączania. Drugi, to relacja i immersja. Skracania dystansu pomiędzy sceną a widzem, życiem a sztuką. Teatr terapeutyzuje poprzez sztukę, niebanalną rozrywkę, gdzie medium sztuk koi i leczy traumy oddalenia i separacji, na nowo zszywa Targówek z miastem, widza z teatrem i otoczeniem, a aktora/kę z instytucją. Rampa to krzywe zwierciadło rzeczywistości, gdzie krzyżuje się przeszłość, z terażniejszością. To duchologiczna, widmowa przestrzeń, w której ożywiamy duchy polskiej popkultury. Odkrywamy to, co niewidoczne, ukryte, wyparte. Oglądamy to co aktualne z dystansu. Reagujemy szybko – myśląc i czując jednocześnie. Rampa to teatr odpowiedzialny za otoczenie i miasto. Osadzamy marzenia o uprawianiu sztuki w realistycznych ramach i procedurach, współdzieląc odpowiedzialność z twórcami za wizję, finanse, zespół i społeczność. Do realizacji i współtworzenia wizji jako zastępcę do spraw organizacyjno-programowych zaprosiłem doświadczonego menedżera kultury, Łukasza Strzelczyka doświadczonego pracownika warszawskich instytucji, który ma na swoim koncie 2 udane modernizacje warszawskich instytucji (DK Kadr i Wolskie Centrum Kultury).

Produkcja spektakli w pandemii a moje doświadczenie:

W roku 2020 napisałem i wyreżyserowałem 6 spektakli: „Noc żywych zabawek” w Teatrze Kubuś w Kielcach, „Człowiek lew. Freakmusical” w ramach pandemicznej edycji Karnawału Sztukmistrzów, „Rok metalowego szczura” z Grupą Coincidentia w Białymstoku, „Apokalipsę według księdza Marka” - performans w oknach Nowego Świata Muzyki, „Smutną królową” dla Teatroteki oraz na zamówienie festiwalu Niewinni Czarodzieje - „Miasto Zarazy” - kinoteatralny musical Tyrmandowski, który „Polityka” umieściła wśród 10 najlepszych spektakli roku. Poza spektaklami wyreżyserowałem wyprodukowany przez Dom Kultury Praga, serial internetowy „Brama Cafe”, dzięki stypendium Mobilni w kulturze uruchomiłem internetowe Laboratorium Musicalu, a Fundacja Zakochana Warszawa, której jestem prezesem uzyskała 3-letni grant na Europejski Festiwal Kłauady INWAZJA KLAUNÓW, którego pierwsza edycja odbyła się w październiku 2020 na Pradze Północ. Większość z tych projektów powstała dzięki aktywności mojej, moich współpracowników, ale przede wszystkim sieci kontaktów w mieście i w środowisku teatralnym, które chciałbym wykorzystać dla rozwoju Teatru Rampa, zwiększenia sprawczości teatru w pozyskiwaniu środków na projekty oraz propagowania wśród artystów przedsiębiorczości i kreatywności.

REPERTUAR MIASTOTERAPEUTYCZNY

Teatr Rampa przez swoją tradycję, położenie, charakter budynku i otoczenie jest instytucją idealną dla implementacji innowacyjnych rozwiązań produkcyjnych i repertuarowych. Rampa łączy duchologiczną retromanię z nowoczesnością, wysoki poziom artystyczny z aspektem edukacyjnym, awangardowość z popularnością, czerpiąc z historycznych lub funkcjonujących do dziś teatrów. Oprócz sceny na Targówku kreowanej przez Andrzeja Strzeleckiego istotnymi odniesieniami dla tworzenia repertuaru będą:

- Łaźnia Nowa w Krakowie, prowadzona przez Bartosza Szydłowskiego, który w umiejętny sposób połączył lokalną tożsamość z uniwersalnym przekazem.
- Teatr Capitol we Wrocławiu, imponujący konsekwencją w tworzeniu oryginalnego języka teatralnego oraz współtworzenia tożsamości Wrocławia.
- Teatr Nanterre-Amandiers na przedmieściach Paryża, w którym oryginalny, surrealistyczny język stworzył m. in. Philippe Quesne, pokazując potencjał instytucji poza centrum metropolii.

Teatr postpandemiczny - zagrożenia i wyzwania

Jak stworzyć hybrydowe, teatralno-internetowe produkcje, w których alternatywny świat odpręża i bawi widza a równocześnie oswaja go z trudnymi tematami, prowokuje i wzrusza? Jako istotę popkultury rozumiem transmediację, przemieszczenia fabuły z jednego medium do drugiego. Doskonałym przykładem hybrydowego projektu jest kultowy serial „Fleabag”, który najpierw był klasycznym monodramem Phoebe Waller-Bridge. Chciałbym aby repertuar Rampy oparty był na pomysłach, produkowanych od razu w formacie hybrydowym – pozwalającym postaciom i fabułom na życie zarówno na scenie jak też i w możliwie wysokiej jakości widowisku telewizyjnym, miniseriale, piosence lub skeczu viralowym, które pozwolą na utrzymanie zainteresowania i kontakt z nowym widzem, a z czasem staną się źródłem dochodów.

Współpracę przy realizacji projektów teatralnych w nowoczesnych mediach zadeklarowała m. in. Audioteka (liderka w branży słuchowisk, audiobooków a ostatnio także – seriali muzycznych), firma producencka Jake Vision DGA Studios (seriale i filmy), wydział scenariopisarski PWSTiF w Łodzi, Wydział Sztuki Mediów warszawskiej ASP, Sztukoteka – producent i realizator koncertów oraz Grupa Darwina (popularny, offowy zespół filmowy, którego kanał na youtube ma miliony wyświetleń). Warto również przytoczyć moje własne doświadczenie w reżyserowaniu bardzo popularnych klipów o tematyce warszawskiej, których oglądalność wynosi ok. 100 tys wyświetleń na kanale YT (Pożar w Burdelu)

Filary repertuaru

Aby realnie zabezpieczyć teatr na wypadek lockdownu lub innych obostrzeń sanitarnych chciałbym wprowadzić dywersyfikację dochodów poprzez zróżnicowanie repertuaru i maksymalne wykorzystanie budynku teatru oraz malowniczych plenerów Targówka. Planujemy współpracując z Domem Kultury Świt, który zarządza byłym klubem sportowym, znajdującym się obok teatru. Rozwijając najciekawsze wątki dotychczasowego repertuaru, chciałbym uporządkować je w 3 główne nurty gatunkowe oraz ich hybrydyczne uzupełnienia.

1. SPEKTAKLE MUZYCZNE I KOMEDIOWE

Grane na dużej scenie hity-lokomotywy wizerunkowe i finansowe teatru nie mogą przekroczyć 12-15 osób w obsadzie. Charakter dużej sceny i widowni – daleki od rozmachu dużych scen musicalowych – implikuje nacisk na dynamikę muzyczną i fabularną oraz mocny temat. Świetnym przykładem takiej kombinacji jest „Jeździec burzy” w reż. Arkadiusza Jakubika: połączenie energii koncertu, show i charyzmatycznego aktorstwa. Kontynuując te intuicje chciałbym w pierwszych dwóch sezonach eksplorować polską i światową popkulturę, zwłaszcza jeśli nawiązuje do dzielnicy, miasta, jak:

- „Kombinat” spektakl muzyczny w reżyserii Wojciecha Kościelniaka. inspirowany twórczością mieszkającego na Zaciszu Grzegorza Ciechowskiego. „Kora” – musical o Korze Jackowskiej – ikonie buntu w czasach opresji, powstały we współpracy z Kamilem Sipowiczem.
- „Miasteczko Twin Peaks” – inspirowany kultowym serialem spektakl muzyczny o życiu na pograniczu świata, duchologii i nostalgii za latami 90 w mojej reżyserii. Tym spektaklem chciałbym przywitać się z zespołem i widzami.
- „Czterdziestolatek” – musicalowa interpretacja kultowego serialu w nowej interpretacji Cezarego Tomaszewskiego, która porównuje kategorie wieku z przeszłości i dzisiaj.
- „Polonia” – musical kibicowski o najstarszym, warszawskim klubie piłkarskim.

Chciałbym wykorzystać doświadczenie i znajomość widowni Rampy dotychczasowych liderów nurtu musicalowego: Jakuba Wociała, Santiago Bello i Jana Stokłosa, a także zaprosić wybitnych reżyserów obdarzonych niesamowitym słuchem popkulturowym, stroniących do tej pory od teatru muzycznego. Chęć pracy w Rampie zadeklarowali:

- Krzysztof Garbaczewski z musicalem na podstawie „Opętanych” Gombrowicza, ze scenografią związanej z Zaciszem Aleksandry Wasilkowskiej i muzyką Jana Duszyńskiego. O polskich tenisistkach, popkulturze i demonach.
- Marta Ziółek – choreografka, performerka i reżyserka, która eksplorowała temat przedmieść, rytuałów miejskich, roli mody i muzyki w tworzeniu tożsamości wyreżyseruje spektakl na podstawie „Opowieści podręcznej” Margaret Atwood.

- Daria Kopiec – zrealizuje musical na podstawie „Biegającej z wilkami”
- Anna Kazejak – przeniesie na deski teatru scenariusz filmowy Fuckinbornholm jako czarną komedię.
- Michał Siegoczyński – reżyser i scenarzysta znakomitych opracowań polskich mitów popkulturowych, który obecnie pracuje nad spektaklem inspirowanym Krzysztofem Krawczykiem.

Targówek i Warszawa potrzebują nowoczesnego i żywiołowego rodzinnego teatru muzycznego dla całej rodziny. Międzypokoleniowość gwarantują następujące tytuły:

- „Janosik” – musical w reżyserii Piotra Domalewskiego, reżysera obsypanego nagrodami spektaklu o Beacie Kozidrak „Być jak Beata”.
- „Arabella” – musical inspirowany kultowym serialem w reżyserii Pawła Aignera, scenariuszem Maliny Prześlugi i z muzyką Piotra Klimka.
- „Tytus, Romek i A'tomek” – komiksowy musical inspirowany słynną serią autorstwa Papias Chmiela, który spoczął niedawno na cmentarzu bródnowskim w reżyserii jednego z najbardziej utalentowanych reżyserów teatru dla dzieci Przemka Jaszczaka.

Rampa stanie się kreatywnym centrum współpracy między teatrem a rynkiem muzycznych przyciągającym artystów, takich jak:

- Czesław Mozil – współautor muzyki do spektaklu „Kochanice Zdrój” według tekstu Michała Zabłockiego w reżyserii Magdaleny Małeckiej-Wippich, opowiadającego o życiu po 60-ce.
- Majka Jeżowska – wokalistka i rockmanka ale także warszawska Syrena w spektaklu „Ostatnia Syrena” w mojej reżyserii – postać, którą chciałbym rozwinąć jako kustoszkę Muzeum Legend i Baśni Warszawskich i współpracującą z teatrem ikoną miasta.
- Kwiat Jabłoni – charyzmatyczna i poetycka grupa muzyczna, otwarta na współpracę kompozytorską przy projekcie autorskiego musicalu.
- Kapela ze wsi Warszawa – która napisze muzykę do spektaklu o dziejach Warszawy od jej prapoczątków na Bródnie.

W dłuższej perspektywie chciałbym pokazać 2 światowej sławy musicale doskonale pasujące do Rampy – sceny igrającej z konwencją musicalu, a czasem ją parodiującą.

- „Avenue Q” w reżyserii Magdy Miklasz to lalkowy, niepoprawny politycznie musical o społeczności freaków.
- „Little shop of horrors” – w reżyserii Jacka Mikołajczyka to surrealny musical społeczny o krwiożerczej roślinie w dzielnicy smutku i frustracji.

Widownia dużej sceny może zapełnić się także przy minimalnej, nawet jednoosobowej obsadzie – jeśli osobowość artysty i temat jest wystarczająco nośny, dlatego planuję formę one man show i monodramów takich jak:

- Adam Woronowicz w one man show „Kaspirowski” inspirowanym słynnym uzdrowicielem
- Rafał Rutkowski w nocnym „Szatan Show” o opętanej aktorce, który zjada widzów.

2. MAŁE SPEKTAKLE MUZYCZNE I KOMEDIOWE

Licząca 120 osób mała scena wymusza kreatywność, syntetyczną formę i ograniczenia obsadowe, dlatego chciałbym zaprosić na nią twórców, rozumiejących teatr formy, młodych reżyserów z Akademii Teatralnej w Warszawie i Białymstoku, dramaturgów i scenarzystów z wydziału scenariopisarstwa PWSTiF. Wśród spektakli-liderów małej sceny widzę projekty takie jak:

„Kobieta i życie” Maliny Prześlugi w reżyserii Jerzego Połońskiego „Ryjówka przeznaczenia” – familijny spektakl inspirowany komiksem Tomasza Samojlika, „Teatr rysowany” Daniela Chmielewskiego, „Irena Jarocka” musical Remigiusza Grzeli. Adaptacje kultowych książek – prozy, esejów a nawet książek przyrodniczych „Drzewa Warszawy” w reżyserii Piotra Cieplaka, „Upiór” Łukasza Kozaka „Historia polskiego szaleństwa” Miry Marcinów, „Sztuka kochania” Michaliny Wisłockiej

3. KLUB TRAGEDIOWY

Targówek bywa określany jako pustynia kulturalna. Wobec kryzysu pandemicznego paląca jest potrzeba miejsca, które pozwoli na swobodne spotkania mieszkańców, warsztaty z dziećmi, młodzieżą, dorosłymi i seniorami. Najmniejsza scena Rampy to koncerty, występy komików, warsztaty z impro dla aktorów i wszystkich chętnych. Chciałbym w Rampie otworzyć Klub Tragediowy – przestrzeń odreagowania pandemii poprzez wszystkie kolory humoru i emocji, od melancholii i nostalgii do parodii i wygłupu. Klub Tragediowy będzie miejscem na solowe projekty aktorów z zespołu, a także występy gości, reprezentujących pozainstytucjonalne nurty kultury metropolii: burleskę, impro, stand up, drag, pantomimę. Wśród artystów, którzy zadeklarowali chęć współpracy z Klubem Tragediowym są: Betty Q, Twoja Stara, Mateusz Płocha, Bartłomiej Ostapczuk, Rafał Rutkowski, Paweł Izdebski, Konrad Kony Czarkowski, Matylda Damięcka, Michał Meyer, Justyna Bilik, Andrzej Konopka.

4. SCENA EMPATYCZNA - repertuar dla młodzieży

Rozwijając współpracę z prężnie działającym teatrem młodzieżowym Tintilo chcemy rozwinąć nurt zaangażowanego teatru dla młodzieży. Wraz z tą grupą wiekową – będziemy swobodnie reinterpreterować teksty kultury popularnej z pokolenia rodziców, znajdować w nich pomost tematyczny wspólnych doświadczeń międzypokoleniowych, by wreszcie nazwać te doświadczenia jeszcze raz. Scena empatyczna to przestrzeń ekspresji tego co niewidoczne, wyparte, nieusłyszane. Zadania budowane będą tak, aby młodzież współpracująca ze sceną empatyczną zarówno badała swoją tożsamość – przyglądając się sobie – oraz konfrontowała swoje uczucia z odczuwaniem i przemyśleniami innych członków grupy, jak również budowała sieci społeczne na Targówku i czerpała z nich wiedzę oraz siłę. Współtworzony przez zespół teatralny (aktorzy Teatr Rampa, oraz rotująca młodzieżowa grupa teatralna) spektakl będą miały swoje miejsce w repertuarze stałym instytucji. Każdy spektakl sceny empatycznej obudowany będzie pakietem edukacyjnym. Wzorcowymi działaniami, którymi inspiruje się scena empatyczna są:

- Backa Teater z Goteborga,
- Działalność teatralna Suzanne Osten – skupiona wokół historycznej lokalnej działalności dokumentacyjnej, wychodzącej od potrzeb kobiecej społeczności

5. Scena Muzyczna. E-strada

E-strada, czyli muzyczna sceny RAMPY. Nie tyle dopełnienie, co jeden z głównych elementów programowych całej koncepcji. Program został dopasowany do miejsca, uwzględnia jego charakter, ale przede wszystkim odwołuje się do misji teatru. Poszukuje też nowych punktów stykowych pomiędzy obrazem/ruchem, a dźwiękiem. Punktem wyjścia jest stworzenie atrakcyjnego języka artystycznego bazującego na wrażeniowości, multisensoryczność form, operowanie nie tylko obrazem i dźwiękiem, ale też pewna polifoniczność. Stworzenie przestrzeni do eksperymentu i nowych doświadczeń, które staną się przyczynkiem, laboratorium dla innych scen. Koncepcja zasadza się na dwóch wyrazistych elementach: operowaniu wizualnością i grze z konwencjami. Na deskach RAMPY pojawią się zatem artyści i artystki, którzy uwzględniają aspekt performatywny, scenograficzny, budują większą, multigatunkową opowieść (np. Wojciech Bąkowski, LOTTO, Piernikowski, Zamilska, Coals, Anna Zaradny), z drugiej strony, konfrontują się z przeszłością, bawią cytatami i konwencjami (np. Lutto Lento, mchy i porosty). Kuratorem sceny będzie Jan Emil Młynarski.

6. Teatr walizkowy

Każdy długofalowy projekt realizowany przy pomocy środków zewnętrznych; dotacji miejskich, ministerialnych, europejskich zaowocował wypracowaniem jednego spektaklu walizkowego, a więc małej formy teatralnej o charakterze międzypokoleniowym, którą będzie dało się realizować na scenach i scenkach miejskich instytucji kultury tj.: domy kultury, szkoły, świetlice środowiskowe. Formuła teatru walizkowego będzie nawiązywać do nurtu duńskiego teatru objazdowego lat 80' skierowanego do dzieci i ich rodziców. Obecne w tym nurcie dzieła reinterpretowały w poetyce ludycznej baśnie i mity, które otwierały drogę do tematów trudnych nałogów, rozwodów, bezrobocia, depresji. Spektakle teatru walizkowego będą produkcyjnie ekonomiczne. To realizacje na trzech aktorów, ze scenografią możliwą do zapakowania w jedną dużą walizkę. To produkt teatralny - formuła wspierająca budżet teatralny.

Twórcy współpracujący z Rampą w okresie 5 lat

Do współpracy przy tworzeniu repertuaru Teatru Rampa będą zapraszał twórców hybrydowych - zdolnych do działania w różnych mediach, otwartych na adaptację, wszechstronnych i aktywizujących zespoły aktorskie. Mimo licznych w Warszawie teatrów repertuarowych wielu zdolnych twórców nie jest zagospodarowanych. Rampa może stać się ujściem energii dla wszystkich, którzy z różnych przyczyn nie pasują do profili artystycznych lub gustów innych teatrów. Osobność psychogeograficzna Teatru Rampa może inspirować oryginalne rozwiązania, wolność twórczą połączoną z popularnym i inteligentnym teatrem, którego potrzebuje cała Warszawa. Wśród zaproszonych do współpracy twórców są:

REŻYSERKI I REŻYSERZY Monika Strzępka, Agnieszka Smoczyńska, Magda Umer, Joanna Zdrada, Joanna Drozda, Pia Partum, Anna Sroka-Hryń, Aneta Todorczuk, Agata Biziuk, Jan Klata, Michał Siegoczyński, Wiktor Rubin, Łukasz Kos, Marcin Wierzchowski, Maciej Buchwald, Sławomir Narloch, Marcin Zbyszyński, Grzegorz Chrapkiewicz, Bartosz Szydłowski. Cezi Studniak, Robert Drobnich, Łukasz Czuj, Leszek Bzdyl.

DRAMATOPISARKI I DRAMATOPISARZE Małgorzata Sikorska-Miszczuk, Jolanta Janiczak, Weronika Murek, Maria Wojtyszko, Anna Andraka, Paweł Demirski, Remigiusz Grzela.

PISARZE, ESEIŚCI, PUBLICYŚCI Sylwia Chutnik, Mira Marcinów, Ziemowit Szczerek, Jakub Majmurek, Jaś Kapela, Maciej Łubieński.

KOMPOZYTORKI I KOMPOZYTORZY Marta Zalewska, Hanna Klepacka, Michał Górczyński, Wiktor Stokowski, Jan Stokłosa, Mateusz Dębski, Radek Łukasiewicz, Andrzej Izdebski, Adam Strug.

ZESPOŁY MUZYCZNE, WOKALISTKI I WOKALIŚCI WSPÓŁPRACUJĄCY Kwiat Jabłoni, Julia Pietrucha, Lelek, Kapela ze Wsi Warszawa, Ralph Kaminski, Polpo Motel, Bisz/Radex, Bieryt/Ruciński.

FINANSOWANIE PRODUKCJI REPERTUAROWYCH

Dotychczasowy model finansowy Teatru Rampa polegał na oparciu nowych produkcji na środkach wypracowanych z biletów. W mojej perspektywie, nadal jest to najważniejszy aspekt funkcjonalny teatru, który mam zamiar optymalizować ekonomicznie i wzmacniać poprzez badania publiczności. Sytuacja pandemiczna nie gwarantuje jednak stabilnego dopływu środków, więc nowe projekty muszą być finansowane z innych źródeł. Teatr Rampa będzie wzmacniał całą rewitalizacyjną oraz sieciującą międzynarodową odnogę poprzez dotację z funduszy europejskich. Kadencja dyrektora teatralnego sprzęgnie się z najważniejszymi konkursami realizowanymi z długofalowego budżetu środków europejskich dla lat 2021-2027 w tym z Pakietu Odbudowy. Teatr będzie aktywnie działał na tym polu. Każdego roku przewiduję również realizację projektów w ramach dotacji ministerialnych, współpracy z NGO-sami w pozyskiwaniu dotacji miejskich na partycypacyjne projekty, koprodukcji z festiwalami stołecznymi, innymi teatrami lub podmiotami, które dysponują środkami na kulturę. Zakładam również poszerzenie budżetu instytucji o stałą współpracę z firmami - mecenasami poszczególnych flagowych projektów, czy też mikro marek, które będą wylaniać się w trakcie rytualizacji działań artystyczno-animacyjnych teatru. Realnym wzmocnieniem budżetu instytucji mają być produkty edukacyjne oraz artystyczno-animacyjne dostosowane do potrzeb szkół i stołecznych centrów kultury. Docelowo - w ostatnim okresie, badając i analizując rozwój marki jaką stanie się Teatr Rampa wprowadzona zostanie także sprzedaż gadżetów teatralnych oraz wydawnictw związanych z mitologią i duchologią Warszawy dostępnych na miejscu oraz w sklepie on-line.

Konstruowanie repertuaru a moje doświadczenie zawodowe

W trakcie mojej 20-letniej kariery zawodowej w teatrze poprzez różnorodne gatunkowo projekty współtworzyłem repertuar wielu teatrów i instytucji kultury w całej Polsce i w Warszawie, m.in. Teatru Lalka, Polonia, Narodowego, Powszechnego. Pracowałem jako dramaturg dla dorosłych i dzieci, reżyser, dramaturg, konsultant literacki, piosenkopisarz, scenarzysta i reżyser filmowy. Od 2013 roku jestem prezesem Fundacji, działającej na terenie Warszawy, pomysłodawcą kluboteatru praskiego Dzika Strona Wisły, liderem i producentem offowej grupy teatralnej Pożar w burdelu, która występowała gościnnie lub na zasadach koprodukcji w najważniejszych warszawskich teatrach: Studio, Nowym, Warszawy, Polskim, Syrenie a także w Muzeum Historii Żydów Polskich, więzieniu na Rakowieckiej, kinie Elektronik, Hali Gwardii, Torwarze. Dzięki licznym wędrówkom, spotkaniom i przeważnie udanym projektom poznałem nie tylko szeroki wachlarz działań repertuarowych ale przede wszystkim - twórców, z którymi łączą mnie bliskie, osobiste relacje. Chciałbym mój kapitał jako twórcy a czasem - managera kultury i animatora - zainwestować w przyciągnięcie do Teatru Rampa oryginalnych artystów z wyobraźnią, intuicją i poczuciem humoru, niezbędnym do tworzenia nowoczesnego teatru popularnego na prawy brzegu, gdzie mieszkam od 7 lat.

EDUKACJA WIDZA PRZEZ TEATR I TEATRU PRZEZ WIDZA

Teatr Rampa współtworzący i odkrywający ludową i popkulturową tożsamość stolicy będzie każdorazowo sprzęgał działalność artystyczną i edukacyjną, co oznacza, że każde nowe dzieło artystyczne będzie obudowane działaniami z zakresu edukacji i animacji. Efektem tego przenikającego się nurtu ma być szeroko widzący, myślący i czujący uczestnik życia kulturalnego nie tylko dzielnicy, ale i całej Warszawy. Czasy pandemii wymuszają innowacyjne podejście do repertuaru, co oznacza modyfikację nawyków artystów i widzów, którzy na nowo rozpoznają swoje potrzeby i oczekiwania. Świadome zarządzanie instytucją kultury taką jak Rampa wymagać będzie – oprócz tworzenia repertuaru – kreatywnych działań edukacyjnych, w których centrum będzie widz. Jego marzenia, frustracje, oczekiwania i aspiracje, które musi zrozumieć teatr, nie stawiając się w roli nauczyciela a raczej – aktywnego partnera w dialogu, w którym także teatr czerpie z procesu edukacji. Rozwijając tę część programu skorzystam nie tylko z konsultacji z najlepszymi specjalistami w tym zakresie, (Dorota Kowalkowska-kierowniczka literacka Teatru Narodowego, była specjalistka ds. edukacji w Teatrze w Wałbrzychu, czy Robert Drobnuch-dyrektor Teatru Guliwer, były dyrektor Teatru Kubaś, Adam Biernacki – reżyser, prezes polskiego stowarzyszenia międzynarodowych teatrów dla dzieci ASSITEJ), ale włączę do zespołu Teatru Rampa specjalistkę od spraw projektów edukacyjnych, z którą współpracowałem w Domu Kultury "Praga" oraz w Muzeum Warszawy; Katarzynę Szumlas. Dzięki temu nasze podejście do edukacji będzie oparte o doświadczenia z praskim brzegiem Wisły i specyfikę kultury na prawym brzegu – pozbawionym wielu dużych instytucji kultury, ale bogatym w silną społeczność. Misją edukacji, skupionej wokół hasła „widz w centrum uwagi” będzie rozwinięcie w i d z i a l n o ś c i jednostek, stowarzyszeń, fundacji, teatrów i innych podmiotów działających po prawej stronie Wisły. Gdy staniemy się dla siebie w i d z i a l n i – zaczniemy się lepiej rozumieć, współpracować i uczyć się od siebie w dzielnicy i mieście.

Podstawy edukacji teatralnej

Edukacja teatralna Teatru Rampa to spotkania oparte metodycznie na trzech filarach:

- tożsamość – badana i doświadczana przez uczestników i uczestniczki za pośrednictwem sztuki widowiska oraz świadomego obcowania z kulturą miejską.
- empatia – pozwalająca zobaczyć rozpoznania tożsamościowe uczestników i uczestniczek w sieci relacji w swoim najbliższym, albo i bardzo odległym otoczeniu. Częścią składową tego założenia jest ekologia.
- witalność – pozwalająca doświadczenia tożsamościowe i empatyczne przenieść na pole pozytywnego, ożywczego działania.

Każdy element pracy edukacyjnej w Teatrze Rampa będzie opierał się o wspomniane trzy filary. Metody pracy które, pomogą realizować ten zakres to: indywidualne rozmowy i prezentacja rodzinnych archiwaliów – (mikromuzea), spacerów pozateatralne mapujące potencjał Twórczy Targówka, spontaniczne wywiady pomagające przełamywać bariery interpersonalne, zajęcia z elementami pedagogiki cyrku integrujące jednostkę z otoczeniem, a zarazem pozwalające jej dokonywać rozwojowych, spontanicznych przekroczeń, tego co już oswojone. Inne elementy edukacji to:

- Stałe lekcje teatralne - odbywające się w teatrze, dostosowane metodycznie do różnych grup wiekowych oraz do potrzeb programu edukacyjnego mieszkańców Targówka i Warszawy. Szczegółową tematykę zakresu lekcji teatralnych poprzedzi badanie potrzeb przeprowadzone wśród nauczycieli wszystkich ośrodków edukacyjnych w dzielnicy Targówek. Zespół edukacyjny tym samym będzie w stałym kontakcie z pedagogami pracującymi w najbliższym otoczeniu Teatru.

- Elementarz Rampy - spotkania dla najmłodszych pozwalające dzieciom doświadczyć sensorycznie, czym jest teatr, a także uruchomić ich własną twórczość.
- Tu zaczyna się stolica - animacje dla klas IV-VI. VII-VIII W trakcie gry terenowej realizowanej w labiryntach Rampy dzieci wcielają się w rolę odkrywców. Wymagająca sprytu, pracy zespołowej oraz umiejętności negocjacji rozrywka pomoże uczestnikom poznać historię teatru oraz historię Targówka, w kontekście historii stolicy. Scenariusz tej animacji będziemy realizować również w języku angielskim oraz rosyjskim i zadbamy o to, żeby informacja o tym produkcie dotarła do warszawskich przewodników.

Seniorzy

- Rampowy oddział Ciołek Kulturalnych, a więc działający w mieście i w przestrzeni wirtualnej oddział krytyczek kultury wspierany przez teatrologa Mateusza Kanabrodzkiego. Wykreowana przez nas w Domu Kultury "Praga" przestrzeń dla krytycznych ciołek, które odwiedzają instytucję kultury snując swoją autonomiczną opowieść o tym czym jest miasto i jego performatywna struktura będzie rozwijana także w Teatrze Rampa.

Zajęcia dla osób z różnymi typami niepełnosprawności:

- przewidujemy włączenie się w działania pozwalające na zwiększenie dostępności realizując szkolenia dla animatorów prowadzone przez Fundację Kultury Bez Barrier oraz Fundację Kulawa Warszawa. Wprowadzając ofertę edukacyjną do stałej działalności teatru przygotowujemy oprowadzanie dwa warianty zajęć dostosowanych do potrzeb osób z niepełnosprawnością intelektualną oraz niedowidzących.

Rampa na miasto:

- Program edukacyjny będzie miał formułę mobilną. Zarówno szkoły, jak i świetlice, biblioteki, instytucje kultury będą mogły zamawiać w ofercie edukacyjnej zajęcia wyjazdowe. W ramach programu będziemy realizować w sezonie wiosenno letnim cykl spacerów warszawianistyczno-performatywnych realizowanych przy współpracy z Muzeum Warszawskiej Pragi, Praską Ferajną fundacją Lub-Lab.

Sieć Teatralna:

- To odnoga oferty realizowanej w sieci na wirtualnych kanałach. Artykuły o teatrze, musicalu i aktualnych zagadnieniach związanych z teatrem. To warsztaty on-line i prezentacje teatrologiczne opakowane w atrakcyjną uspołnioną formę webinaru. To fragmenty najpopularniejszych musicali Rampy opatrzone przystępną opowieścią. Materiały zgodnie z ustawą będą opatrzone napisami umożliwiającymi korzystanie z nich osób niesłyszących i niedowidzących.

Muzeum nowych legend i baśni warszawskich

Główną osią narracji w edukacji teatralnej będą mity i legendy miejskie: przeznaczone dla dzieci ale też dorosłych. Chcemy pomagać w rozwoju ludziom, którzy zaciekawieni miastem, jego mitologią, staną się jej współtwórcami. Zainspirowani legendami miejskimi oraz prawdziwymi wykopaliskami na budowie metra na Targówku, chcemy zaprosić całe rodziny do fikcyjnego muzeum nowych legend i baśni warszawskich - rezerwuaru opowieści, warsztatów, snów - z których powstaną obrazy, które wyeksponujemy w galerii na foyer i na stronie internetowej teatru. Grzegorz Popielarz, dyrektor do spraw promocji Metra Warszawskiego - wyraził zainteresowanie współpracą przy budowaniu mitologii Warszawy a zarazem przekazywaniu wiedzy o mieście. Metro jako technologiczne medium transportu ludzi we współpracy z Teatrem Rampa - wehikułem miejskich mitów i legend - może zespolic narrację modernizacji infrastruktury z narracją kulturową i tożsamościową, co pozwoli gwałtownemu rozwojowi miasta dać opowieść współtworzoną z widzami w trakcie warsztatów pisarskich, muzycznych, lub komiksowych.

Centrum badań mitologii współczesnej dla dorosłych

W czasie postprawdy i fake newsów rozwijanie wyobraźni i analitycznego podejścia do świata informacji to wyzwanie nie tylko dla dzieci ale także dorosłych. Mity i legendy przestały być medium między rodzicami a dziećmi – stały się narzędziem w walce politycznej, marketingu, a nawet – walce wywiadów. Napięcie pomiędzy toksyczną mocą fake newsów a uzdrawiającą przestrzenią utopijnej Metaxy, o której pisze Olga Tokarczuk – to paliwo dla edukacji przez teatr, który z natury jest przestrzenią badania prawdy i fikcji. RAMPA pomiędzy realnością a scenę. Warszawa jako metropolia wciąż cierpi na zbyt mało rozwiniętą kulturę mitów i poszukuje nowych narracji aby w pełni rozkwitnąć – jak Berlin czy Paryż. Teatr Rampa ma aspiracje nie tylko edukować poprzez legendy miejskie ale także badać światowe trendy, związane z teoriami spiskowymi i krążącymi na pograniczach internetu fantastycznymi opowieściami alternatywnymi, które infekują rzeczywistość jak wirus. We współpracy z wydziałem dziennikarstwa UW zamierzamy stworzyć narracyjny think tank – centrum badań mitologii współczesnej, który da Warszawie bazę intelektualną i kreatywną w rozwijaniu własnej mitologii. W zespole centrum znajdzie się Olga Drenda, Jacek Wasilewski i Marcin Napiórkowski a jego metodą działania będą wykłady, inspirujące cykle teatralne lub internetowe i pobudzające intelektualnie repertuar oraz interakcje z widzami.

Edukacja czytelnicza i muzyczna

W klubokawiarni teatralnej będą odbywały się regularne spotkania klubu książki, będące nie tylko dodatkiem ale przede wszystkim uzupełnieniem działalności scenicznej teatru, wyznaczając jej intelektualne konteksty i naświetlając życie teatru przez aktualne lektury. Przykładami książek, które znakomicie wpisują się w refleksję na temat obecnej kondycji widza i artysty są:

- „Upiór” Łukasza Kozaka – kochana przez teatr muzyczny figura wampira-upiora tym razem może stać się punktem wyjścia do dyskusji o teatrze jako upiorze, który w pandemii błąka się między życiem a śmiercią.
- „Bezmatek” Miry Marcinów – nagrodzona nagrodę Nike powieść otwiera dyskusję o przeżywaniu żałoby i granicach między depresją a melancholią.
- „Kebabistan” Krystiana Nowaka – książka o symbolu warszawskiej wielokulturowości, który może stać się inspiracją dla spektaklu muzycznego.

W ramach edukacji w klubokawiarni teatralnej odbywać się będą premiery płyt, i książek związanych z muzyką oraz spotkania z artystami, aby oprócz głównego nurtu repertuarowego i edukacyjnego w ramach teatru rozwijało się życie intelektualne, towarzyskie i uczuciowe.

FINANSOWANIE EDUKACJI

Każdego roku będziemy ubiegać się również o realizację zajęć z programu MKIDN z Kultury Dostępnej, dzięki czemu program edukacyjny będzie miał szansę trafić do domów opieki, szpitali psychiatrycznych, ośrodków integracyjnych dla osób z niepełnosprawnością. Przewidujemy również stałą współpracę z Ośrodkiem dla Cudzoziemców na Targówku. Edukacja teatralna – istotna z punktu widzenia rozwoju instytucji, rozwoju społeczności Targówka, realnej i mierzalnej pracy nad dostępnością kultury na terenie działania Zintegrowanego Programu Rewitalizacji – ma szansę stać się również jednym z filarów ekonomicznych teatru. Edukacja teatralna współgrająca ze wszystkimi działaniami teatru będzie lokowana w centrum działalności związanej z pozyskiwaniem środków uzupełniających budżet teatralny. Upowszechnianie, jako ważny komponent konkursów ministerialnych, miejskich, europejskich, czy funduszy norweskich oddzwierciedli się również w działaniu Teatru Rampa. Lekcje teatralne, czy też zajęcia mobilne i spektakle walizkowe powstałe w procesie repertuarowym będą funkcjonowały również jako komercyjna oferta edukacji kulturalnej i animacji. Zajęcia będą realizowane przez współpracujących z teatrem animatorów kultury.

Moje doświadczenie w temacie edukacji teatralnej

Jako dramaturg i reżyser spektakli dla dzieci i dorosłych wielokrotnie prowadziłem warsztaty edukacyjne powiązane z tematyką spektakli oraz dramaturgią. Sam zainteresowałem się teatrem poprzez konkurs „Szukamy polskiego Szekspira” i obóz dramaturgiczny organizowany przez Szkołę Machulskich, gdzie zajęcia prowadził Maciej Wojtyszko. Równoległe do własnej ścieżki zawodowej prowadziłem warsztaty dramaturgiczne – w okresie pandemii także online (Komedioopisanie w Teatrze Powszechnym w Łodzi) – oraz teatralne dla dzieci, gdy w ramach programu Lato w teatrze wyreżyserowałem spektakl Warszawskiego Cyrku Magii i Ściemy „Jak wytresować dziewczynkę”. Przez rok byłem wykładowcą na wydziale scenariopisarstwa w PWSTiF, prowadziłem warsztaty literackie w Domu Kultury Praga, brałem udział w pracach jury konkursu scenariopisarstwa Script Pro a wraz z moim projektem scenariuszowym, inspirowanym sztuką teatralną „Ostatni tatuś” brałem udział w międzynarodowym projekcie dla scenarzystów Script East, zakończonym prezentacją projektu podczas festiwalu w Cannes. Edukację kulturalną znam dobrze zarówno od strony prowadzącego zajęcia ale także ucznia. Chciałbym aby Rampa była instytucją nie tylko edukującą innych, ale także – uczącą się od swoich odbiorców, partnerów i mistrzów.

REWITALIZACJA PRZEZ CYRK

Rozwijając i kontynuując obecny program rewitalizacyjny Otwarta Rampa prowadzony przez Joannę Górniak, chciałbym włączyć do rewitalizacji kręgi twórców, które podczas pandemii zachowały niesamowitą witalność, elastyczność i zdolność do adaptacji do najtrudniejszych warunków: cyrkowców. Chcę ożywiać, aktywizować, łączyć, rozwijać jednostki, które są już teraz społecznością działającą wokół Rampy oraz te, które staną się nową społecznością. Niestabilna plątanina kryzysów, które dotyczą sąsiadów instytucji przetworzy się w funkcjonalną sieć wspierających się instytucji, organizacji, przedsiębiorców i ludzi. Celem działań rewitalizacyjnych teatru jest aktywizacja, animacja i dowartościowanie społeczności związanej z teatrem, poprzez przenikanie się treści, form i wykonawców wszystkich działań teatralnych. Stawiamy więc na symboliczne i realne zniesienie hierarchii między dyrektorem a aktorem, między artystą a widzem, między teatrem a dziedzińcem, między sztuką i animacją – czyniąc ze wszystkich jednostek społeczność uczestników kultury. Nośnikiem uczestnictwa chcemy uczynić karnawał, żywioł i zabawę. Otworzyć Rampę na działania plenerowe, i mobilne i współpracując z rozwiniętym na Zachodzie a w Polsce rozwijającym się – nowym cyrkiem.

Nowy cyrk w przestrzeni miejskiej - przykłady ze świata

Nowy cyrk, to cyrk bez zwierząt, zaangażowany ekologicznie, aktywny i aktywizujący, multifunkcyjny, osławiający to, co nienormalne, monstrualne, dziwne. Światowym przykładem rewitalizacji poprzez cyrk jest działalność cyrkowych grup ulicznych Pasos de Payasos oraz Titriclown w Bogocie, gdzie zespoły cyrkowo-teatralne uprawiające sztukę improwizacji zostały zatrudnione przez władze miasta (Antanas Mankus) w celu pozytywnego wzmocnienia mieszkańców, które dało mierzalny początek zwiększenia wskaźnika zaufania społecznego do organów władzy miejskiej. Inwestycja w cyrk i rozwój cyrku okazały się też potężnym narzędziem w procesie gentryfikacyjnym Quebecu, gdzie na arenie wschodzącego wtedy Cirques de Soleil spotykali się tzw. starzy i nowi mieszkańcy. W 1984 r. dzięki rządowej dotacji z Canada Council for the Arts artyści działający dotychczas na przedmieściach realizowali jako marka CdC pierwsze pokazy w sąsiedztwie nowo powstałych apartamentowców w skrajnych dzielnicach miasta.

Już po sześciu latach dotowania profesjonalizującej się trupy cyrk stał się rentowny, a model organizacji pokazów cyrkowych i organizacji przestrzeni dla pracy twórczej cyrkowców funkcjonował także w Portland, Oregonie i Vancouver - gdzie cyrkowcy działali również na obszarach postindustrialnych. Terapię poprzez cyrk stosowano tam jako punkt wyjścia do angażowania w życie kulturalne miasta zapracowanej klasy średniej i "nawykowo" odizolowanych komunikacyjnie od centrum dawnych robotników. Podobnie jak w naszym programie, kluczowym dla rozwoju Cirques de Solei motywem było czerpanie lokalnych mitów i legend. Nawet gdy 21 osobowy zespół cyrkowy zamienił się w wielką cyrkową korporację, obowiązującym modelem organizacji scenariusza każdego widowiska było skontekstualizowanie opowieści na lokalnych legendach.

Nowy cyrk na Targówku

Michael Beyard zalicza ponadklasowy model rozrywki, jakim jest nowy cyrk do tzw. dobrych praktyk rewitalizacyjnych w rozwoju miast. Zauważa, że czynnik ten sprzyja ogólnemu rozwojowi miejsca, zwiększając jego atrakcyjność turystyczną i neutralizując jego kryzysy, stając się katalizatorem pozytywnych przemian. Dlatego też uważamy, że ważnym filarem działalności rewitalizacyjnej teatru powinna być rewitalizacja poprzez cyrk. Mobilne, archetypiczne wychodzenie działalności artystycznej teatru poza budynek. Rewitalizacja poprzez cyrk umożliwia komunikację na niezliczonej ilości płaszczyzn, przełamuje bariery klasowe, dociera do ludzi o rozbieżnych kapitałach ekonomicznych, społecznych i kulturowych. Nowy Idea nowego cyrku dyskretnie przeniknie działalność instytucji, a docelowo, po pięciu latach, całej dzielnicy. Rewitalizacja poprzez cyrk zakłada obecność nowego cyrku w teatrze, a pedagogiki cyrku w programie edukacyjnym instytucji. Akrobaci, żonglerzy, iluzjoniści obecni w każdym procesie twórczym wzmacniają go o nowe uniwersalne znaczenia docierając jednocześnie do hipotetycznego miejsca całej płątaniny kryzysów, wobec których występują rewitalizacja, a więc do kryzysów komunikacji i wyobraźni. Aktorzy-cyrkowcy obecni na dużej scenie, na lekcji teatralnej, animujący Park Wiecha, współtworzący scenę empatyczną, czy teatr walizkowy to skondensowana energia organicznej, witalnej animacji. Od pierwszego sezonu program, w sposób elastyczny, rozwijany będzie przez fundusze lokalne, czy koprodukcje teatralne. Realizując współpracę z Domami Kultury; "Świt" oraz "Praga", fundacją "Zakochana Warszawa" oraz Stowarzyszeniem "Konkluzja", z którymi realizujemy w partnerstwie projekty rewitalizacyjne na Pradzę-Północ rozszerzymy zakres działań Otwartej Rampy o działania z zakresu pedagogiki cyrku. Pokażemy plenerowo spektakle realizowane w nurcie nowocyrkowym. Będziemy organizować spektakle i warsztaty na podwórkach, między blokami. Rozwijając zakres działań o hybrydyczne formy artystyczne budowane zawsze w oparciu o partycypację i uważne wsłuchiwanie się w otoczenie. Z końcem 2022 r. planujemy zapytać odbiorców programów rewitalizacyjnych na Targówku, które z działań oceniają najwyżej, a wyniki ewaluacji zadecydują o dalszym rozwoju programu miejskiego ZPR.

Partnerzy w rewitalizacji

Przy projektach rewitalizacyjnych będziemy współpracować z partnerami: Instytutem Teatralnym, Teatrem 21, Warszawskim Cyrkiem Magii i Ściemy, Państwową Wyższą Szkołą Cyrkową w Julinku, Fundacją Odszkodnia. Przygotujemy koprodukcje z festiwalem Carnaval Sztukmistrzów w Lublinie, zaprosimy artystów teatrów Kejos, Teatro-Tatro oraz Cyrku braci Forman na rezydencje artystyczne. Będziemy współpracować w tej sprawie z IAM-em oraz ambasadą Czeską.

SIEĆ PARTNERSKA - WARSZAWSKA SYNERGIA

Skuteczne włączenie Teatru Rampa w sieć relacji instytucjonalnych i międzyludzkich w mieście, kraju, świecie i systematyczne ich rozwijanie przez wspólne projekty, dzielenie się wiedzą i otwartość na wspieranie mniejszych podmiotów – organizacji pozarządowych, zespołów offowych i nieformalnych grup twórczych – jest warunkiem przetrwania i rozwoju instytucji publicznej w czasach pandemii. Najlepszy dyrektor i zespół artystyczny nie są w stanie przewidzieć i skalkulować wszystkich czynników ryzyka we współczesnym, pełnym czarnych łabędzi świecie. Minimalizacji ryzyka i maksymalizacji kreatywności służy sieć mocnych partnerów – przyjaciół teatru i sojuszników w rozwoju kultury Warszawy mimo pandemii. Wyrazem tej idei będzie Rada Programowa Teatru Rampa, do której chciałbym zaprosić wybitnych twórców i managerów: Karolinę Ochab, Aleksandrę Wasilkowską, Martę Kuczyńską, Bartosza Szydłowskiego, Marcina Jasińskiego, Krystynę Duniec.

Publiczne instytucje partnerskie

Muzeum Warszawy; Muzeum Warszawskiej Pragi; Dom Spotkań z Historią; Muzeum Etnograficzne; Metro Warszawskie; Szkoła Cyrkowa w Julinku; Teatr Syrena; Akademia Sztuk Pięknych w Warszawie; Uniwersytet Muzyczny im. Fryderyka Chopina; Teatr im. Fredry w Gnieźnie; Pantomima Wrocławska; Teatr im. Żeromskiego w Kielcach; Teatr Szekspirowski w Gdańsku; Karnawał Sztukmistrzów.

Pozarządowe grupy współpracujące

Fundacja Poemat; Grupa Coincidentia; Potem-o-tem; Teatr Papahema; Fundacja Analog; Teatr Pijana Sypialnia; Grupa Teraz Polisz; Teatr Montownia; Teatr Warszawy.

Agencje, firmy prywatne współpracujące

Beesfund; One Eleven; Jake Vision DGA Studio; The Muba; Audioteka, Centrum Praskie Koneser, Cukry Praga, ArtRage

Najważniejszym partnerem lokalnym dla Teatru Rampa będzie Dom Kultury Świt a ogólnowarszawskim – Metro Warszawskie. Dyrekcja i pracownicy DKŚ wyrazili wolę otwarcia przestrzeni między teatrem a terenem ArtHouse Kołowa. W ramach współpracy ma powstać wspólny kalendarz plenerowych działań realizowanych w art kubikach oraz na boiskach “Tu mieszka kultura”. Przestrzeń boisk pozwala na organizację ulicznych działań cyrkowych oraz spektakularnych pokazów nowo-cyrkowych. Przewidujemy również zapraszanie cyklicznie działalność animacyjno-edukacyjna będzie mogła być realizowana na boisku, czynne korzystanie i współtworzenie programu nowopowstającego MAL-u z założeniem realizacji działań cyrkowych. Zespół edukacyjny będzie też cyklicznie przygotowywał wykłady dla słuchaczy. Będziemy wspierać się infrastrukturalnie i logistycznie oraz prowadzić badania uczestników życia kulturalnego całego obszaru animacyjno-teatralnego. Dyrektor Grzegorz Popielarz zaproponował wsparcie marketingowe nowego repertuaru Teatru Rampa na nośnikach należących do Metra Warszawa w całym mieście. Teatr Rampa i Metro to naturalni partnerzy komunikacyjni, co odzwierciedlamy zarówno w repertuarze, jak i programie edukacyjnym. Trzyjęzyczne komunikaty Teatr Rampa - tylko 12 minut Metrem ze śródmieścia. Tu zaczyna się legenda stolicy, wesprą zarówno wzrost publiczności teatralnej, jak i ruch do stacji.

Moje doświadczenie w tworzeniu sieci partnerskiej

Przez 20 lat kariery zawodowej wielokrotnie uczestniczyłem w projektach, które powstawały dzięki kreatywnej sieci partnerskiej między instytucjami a przede wszystkim- dzięki dobrym osobistym relacjom liderów i liderów z różnych obszarów sztuki, działań społecznych, władzy i biznesu. Łączyłem na swojej drodze zawodowej teatr dla dzieci, lalkowy, muzyczny, dramatyczny, amatorski i zawodowy, offowy i mainstreamowy z kinem, telewizją, kabaretem i stand-upem a także biznesem i aktywizmem społecznym. Czasy pandemii uświadomiły jak kruche są podstawy rzeczywistości opartej wyłącznie na materializmie oraz jak bardzo spragnieni jesteśmy nowych idei, łączących ludzi w słusznym i pozytywnym celu. Moje sztuki, spektakle i działania managerskie zawsze łączyły, wyznaczały nowe kierunki rozwoju, wiążąc często odległe obszary i branże a przede wszystkim zmuszając do aktywności i wyjścia z własnej bańki i strefy komfortu. Wierzę, że teatr z przesłaniem opuszczenia strefy komfortu i otwarcia na nową normalność wraz z przyjaciółmi, instytucjami partnerskimi i społecznością widzów może wciąż zaskakiwać, odkrywać i produkować nowe opowieści. Wiele z moich osobistych planów zawodowych chciałbym powiązać z Teatrem Rampa, np. projekt musicalu hiphopowego o Liroyu z Teatru im. Żeromskiego w Kielcach stanie się koprodukcją z udziałem Rampy. Moje dobre relacje ze środowiskiem cyrkowym, dramatopisarskim, reżyserskim, muzycznym połączę z kapitałem Rampy oraz jej zespołu.

WSPÓŁPRACA MIĘDZYNARODOWA

Za dyrekcji Andrzeja Strzeleckiego Rampa była teatrem podróżującym ze spektaklami nie tylko po Polsce ale także po świecie. Unikalny moment przemian ustrojowych napędził koniunkturę na oryginalny, zaangażowany teatr muzyczny – globalny kryzys jest szansą na stworzenie języka teatralno o globalnym zasięgu, zwłaszcza jeśli połączy się żywioły zrozumiałe w każdej kulturze: cyrk, muzykę i uniwersalną historię. Pandemia jest szansą na odzyskanie oryginalności i świeżość zastałych struktur i nawyków zwłaszcza w obszarze teatru popularnego, który nie wyklucza widzów ze względu na kompetencje kulturowe czy status.

Aby stymulować proces kreacji idei teatru muzycznego, które mogą funkcjonować na świecie, chciałbym na wzór Laboratorium Dramatu Tadeusza Słobodzianka powołać w Teatrze Rampa Laboratorium Musicalu – Start Up Musical, gdzie wybitni twórcy teatru muzycznego: Wojciech Kościelniak, Jacek Mikołajczyk i zaproszeni dramaturgowie i reżyserzy będą podczas cyklicznych sesji pracowali nad rozwojem projektów musicali, które złożą się na oryginalny, warszawski repertuar z potencjałem międzynarodowej współpracy z partnerami ze Wschodu i Zachodu. Przykładowe projekty musicali do pracy w Laboratorium Musicalu to "Polak w kosmosie"- musical o Mirosławie Hermaszewskim, "Cyberpunk" – cyfrowy musical, inspirowany grą komputerową, "Kościszko". Polish-American musical. W ramach Laboratorium Musicalu odbędą się warsztaty międzynarodowe, analogiczne do musicalowego projektu Instytutu Adama Mickiewicza, który wyprodukował musical o Paderewskim „Virtuoso”.

Finansowanie współpracy międzynarodowej i Laboratorium Musicalu

Działania Laboratorium Musicalu będą finansowane ze środków instytucji zajmujących się promowaniem idei europejskich (Kreatywna Europa), będziemy też ubiegać się o wsparcie IAM, współpracować z biurem promocji Warszawy i wszystkimi partnerami, którzy rozumieją, że Warszawie potrzebny jest oryginalny, warszawski musical. Przy rozwoju projektów zastosujemy innowacyjną metodę pozyskiwania środków w drodze equity fundingu w czym pomoże najlepszy specjalista od pozyskiwania inwestorów w świecie kultury i biznesu – Arkadiusz Regiec i jego firma Beesfund.

Moje doświadczenia międzynarodowe

Dzięki kilkudziesięciu zagranicznym premierom moich sztuk mam kontakty z teatrami i reżyserami na całym świecie. Szczególne relacje łączą mnie z teatrami na Litwie, w Czechach, Niemczech, Włoszech, Rosji i na Węgrzech. Kładąc nacisk na współczesną dramaturgię polską i oryginalny polski musical jestem w stanie aktywizować relacje z festiwalami i reżyserami z innych krajów, którzy pomogą zdobyć partnerów i otworzą możliwość pokazywania spektakli na zagranicznych festiwalach.

Promocja i Komunikacja

Cel strategii komunikacji: Moda na RAMPE. 12 minut od centrum.

Nawet najlepszy, najbardziej dopasowany i nowatorski program może nie odnieść sukcesu, jeśli pozostanie niezauważony przez odbiorców. Rampa niesie pozytywne konotacje, pierwsze skojarzenia, ale gros z nich dotyczy odleglejszej przeszłości. Rampa potrzebuje na nowo określić swoją tożsamość, musi odnaleźć się na mapie instytucjonalnej Warszawy. Markę miejsca wyznacza wiele cech. Nowa komunikacja Rampy powinna opierać się na aktualnych trendach projektowania, być spójna i dopasowana do realizowanego programu, zakorzeniona w DNA instytucji. Według mnie dopracowania wymagają sama komunikacja wizualna (layout strony, kreacje plakatu (key visual), teraz są mało spójne i wyraziste). Doświadczenia wielu instytucji kultury z różnego szczebla pokazują, że stworzenie pewnej ramy, systemu, ułatwia dekodowanie treści u odbiorców (np. Muzeum Narodowe, Teatr Powszechny itd.). Jest to niezwykle ważne w świecie, który nieustannie bombarduje nas reklamami i treściami wizualnymi. Podobnie ze stroną www, która w wersji desktopowej jest lekko nieczytelna, przeładowana informacjami, mało intuicyjna – wymaga dalszego uporządkowania treści. Proces powstawania nowej identyfikacji może być rezultatem zaangażowania zespołu studentów ASP pod przewodnictwem dr Marcina Władyki. Spójny i wyrazisty key visual musi czytelnie identyfikować Rampę. Strona www teatru musi zostać odświeżona, bardziej uporządkowana, odznaczać się lepszą funkcjonalnością.

Cele strategiczne promocji:

- zbudowanie spójnej opowieści o instytucji, konsekwencja w prowadzeniu social media – więcej contentu video, w wersji profesjonalnej, ale i reportażowej, „zajawkowej”
- lepsze wykorzystanie mediów społecznościowych
- komunikacja analogowa – nietypowe standardy (uwzględniające ekologię i estetykę)
- wejście w osiedla, współpraca ze spółdzielniami, wspólnotami, mapowanie nowych osiedli (oferta dla Mieszkańców Wilna, rozwijającego się Lewinowa)
- dopracowanie identyfikacji wizualnej • budowa nowej sieci mediów (np. radio 357, Nowy Świat, radio newonce, Noizz.pl)
- kalendarz imprez wspólny dla Targówka, by nie robić sobie niepotrzebnej konkurencji Ten ostatni element jest wprost związany z filozofią ADESTE: „współpracuj, nie konkuruj”

Komunikacja poprzez Partnerów – budowanie zasięgu i wykorzystywanie zewnętrznych, niskobudżetowych ekspozytorów (Metro Warszawskie). W dotarciu do odbiorców pomocna może być także współpraca ze spółdzielniami mieszkaniowymi i wspólnotami.

ADESTE – oznacza odbiorcę w centrum uwagi. Nowoczesne budowanie widowni wpisuje się w strategię Audience Development. ADESTE (międzynarodowy program rozwoju publiczności) to przede wszystkim praca nakierowana na dialog z odbiorcą, nieustanne podnoszenie jakości usług, dbanie i komfort, zwiększenie frekwencji, szukanie nowych odbiorców etc. W tym celu konieczne jest systematyczne badanie potrzeb odbiorców. Do późniejszego namysłu pozostaje kwestia identyfikacji kierunkowej, a także wspólnego wypracowania operacyjnej strategii komunikacji, która musi być czytelna dla wszystkich Pracownic/Pracowników. Podział odbiorców ze względu na zasięg komunikacji może posłużyć strategii audience development, opartą o różne typy uczestnictwa i zaangażowania odbiorców w działania Rampy.

- 1) współtwórców programu kulturalnego, m.in.: członków zespołów artystycznych, wolontariuszy, lokalnych artystów współpracujących z Teatrem, stałe grupy sąsiedzkie w miejscach aktywności lokalnej, partnerów zorganizowanych (ngo, kawiarnie, sponsorzy, itp.),
- 2) stałych biernych odbiorców projektów i wydarzeń kulturalnych, m.in.: uczestników zajęć edukacyjnych, widownię wydarzeń cyklicznych, stałych sympatyków i obserwatorów projektów Teatru (członkowie społeczności na FB i Instagramie oraz innych social mediów),
- 3) odbiorców incydentalnych, zainteresowanych tylko konkretnym wydarzeniem lub projektem kulturalnym, nieprzekładającym tego zainteresowania na Teatr

Potwierdza to typologia przedstawiona w badaniu publiczności w teatrach w Warszawie: "Na podstawie wyników wyodrębniono trzy typy widzów: widza przypadkowego, regularnego i wiernego." (raport Fundacji Obserwatorium)

Dalszy rozwój pandemii nie jest znany. Teatr musi być przygotowany na "nową normalność". Działania online nie mogą być tylko prostą kalką działalności scenicznej, program musi uwzględniać hybrydowość i synchroniczność form. Z jednej strony musi wykorzystywać platformy internetowe, z drugiej, szukać innowacyjnych i autorskich propozycji artystycznych, ale i kanałów dystrybucji. VOD Warszawa Platforma VOD.WARSZAWA.PL to cyfrowe narzędzie do udostępniania treści audio-video w formie on-demand i live stream. Została zaprojektowana z myślą o warszawskich instytucjach kultury i organizacjach pozarządowych oraz ich widzach. "Warszawski netflix" ma ruszyć w maju b.r. Będzie dostępny poprzez liczne aplikacje i systemy (iOS, Android, Smart TV).

Warszawskie MTV – kanał na VOD i YT- SIREN TV to telewizja w miniaturze. Multigatunkowe show łączące małe formy teatralne, z kabaretem, improwizacją podane w nowoczesnej, telewizyjnej formule zbliżonej do stylu Saturday Night Live. Projekt ten łączy w sobie kilka wzajemnie uzupełniających się celów: jest atrakcyjnym projektem artystycznym, niskobudżetową formą działania, odpowiedzią na model online, ale też elementem promocji teatru i samego programu (jako "wehikuł narracji"). Jako narzędzie komunikacji pozwala na szybkie reagowanie na sprawy intensywne społecznie, przez co uczynienie z teatru na krańcu Warszawy mikrokosmosu wejście w platformy typu YouTube, Instagram, Spotify, Tik Tok.

RESTRUKTURYZACJA TEATRU - MUTACJA NIE REWOLUCJA

Teatr w centrum wydarzeń.

Organizacja teatru przypomina gęstą sieć zależności i relacji, która tworzy złożoność zbliżoną do metafory organizmu. Ta delikatna i zakorzeniona struktura nie potrzebuje rewolucji, lecz mutacji i adaptacji do aktualnych form działania.

Aktor/ka w centrum teatru

"Dla większości widzów najważniejszą przesłanką, decydującą o tym, do jakiego teatru idą, lub na jaki spektakl, jest aktor lub aktorka. Niewiele mniejsze znaczenie mają tzw. „atmosfera miejsca” (a więc specyfika miejsca, powodująca, że dany widz czuje się lepiej w danym teatrze niż w innym) i rekomendacje znajomych."

Miastoterapia to także działanie do wewnątrz instytucji team building, dowartościowanie i wzmocnienie zespołu. Oprócz hierarchicznej, wertykalnej struktury, tworzenie poziomych zespołów projektowych/zadaniowych lepiej dopasowanych do aktualnych potrzeb i formatów: "Turkusowa instytucja jest więc bardziej niż organizacją, żywym organizmem"

Turkusowe zarządzanie, czyli wyplaszczanie struktury, poziome formy działań (międzydziałowe zespoły projektowe w metodologii Agile). Co zyskuje organizacja? Idea ta pozwala lepiej współpracować, szybciej kreować wartości, skuteczniej się komunikować oraz tworzyć efektywniejsze i szczęśliwsze miejsca pracy.

Kolejnym celem jest dopasowanie i uporządkowanie struktury organizacyjnej do misji Teatru: -poprzez reorganizację struktury i zależności (działów, podział zadań) -poprzez modyfikację części stanowisk (nazw i zakresów) -poprzez wprowadzenie międzydziałowych zespołów projektowych.

W zespole brakuje specjalisty/teki od pozyskiwania środków (fundraisingu), wzmocnienia wymaga sektor edukacji i animacji. Zarządzanie poprzez projekty. Podejście projektowe wydaje się najlepszą metodą przy rozwiązywaniu istotnych problemów dla lokalnych społeczności. Projekt definiowany jest jako seria działań organizatorskich i menedżerskich, które mają na celu rozwiązanie problemu.

Celem realizacji projektu jest osiągnięcie wszystkich w/w wielkości na założonym poziomie. Poszczególne parametry projektu są ze sobą ściśle powiązane. Cele projektu zgodnie z jego parametrami powinny wpisywać się w zasadę SMART: S - konkretnie i prosto (ang. Specific, Simple), M - mierzalnie (ang. Measurable), A - w sposób dający je ocenić jakościowo (ang. Assesable), R - realistycznie (R - ang. Realistic), T - w powiązaniu z czasem (ang. Time-bound).

W pracy zespołowej należy aplikować myślenie projektowe, kreatywność i potencjał zespołu wzbudzany poprzez nowoczesne metody pracy (grywalizacja, design thinking, metoda Walt Disney, mind mapping itp.). W takiej strukturze Dyrektor/ka instytucji staje się coachem / mentorem, jest bardziej stymulatorem, czasem inicjatorem niż apodyktycznym władcą i weryfikatorem działań. Wypracowanie partnerskiej relacji może przełożyć się na jakość pracy, ale także na realizowane projekty.

Plan finansowy

Podstawowym dokumentem tworzącym horyzont prawny instytucji jest Ustawa z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, dalej Ustawa o rachunkowości z 29 września 1994 r. („Ustawa”); Ustawa o finansach publicznych z 27 sierpnia 2009 roku, statut Teatru itd. Podstawą gospodarki finansowej jest plan finansowy ustalany jest przez Dyrektora. RAMPA otrzymuje od Organizatora dotację podmiotową w wysokości 5 927.700,00 zł (stan na 2019; wzrost w stosunku do roku 2018 o 130 000,00). Oprócz tego dotację celową na realizację projektu Otwarta Rampa w wysokości 280 000,00 zł. Rok rozrachunkowy 2019 zamknięto ze stratą 346 975,84 (spadek w stosunku do roku poprzedniego). Zgodnie z informacją w Sprawozdaniu finansowym za 2019 roku, strata bilansowa zostanie w całości pokryta z funduszu instytucji. Dotacja podmiotowa na realizację działań statutowych zapewnia udział w pokryciu 56,66% kosztów działalności RAMPY ogółem. Przychody netto ze sprzedaży produktów przyniosły w 2019 roku 3 718 275,81 zł (wyższe o 536 680,37 niż rok wcześniej). Analiza otoczenia instytucji, koszty modernizacji, a przede wszystkim działania w reżimie sanitarnym (lub postpandemii), wymuszają ograniczenie kosztów lub pozyskiwanie nowych środków. Teatry muszą nauczyć się funkcjonować w ramach ekonomii cyrkularnej, ograniczonych zasobów, poszukiwania partnerstw itd.

Propozycje rozwiązań:

- optymalizacja kosztów i wydatków (tańsze licencje), szukanie oszczędności w stosunku do kosztów stałych (Warszawska Grupa Zakupowa)
- większa aktywność na polu dotacji (nie tylko te stricte teatralne, ale też te związane z edukacją, animacją i projektami społeczno-artystycznymi: Kultura - Interwencje, Fundacja Batorego, CKS, Fundacja Orange, Niepodległa, Patriotyzm Jutra, Fundusz Popierania Twórczości ZAiKS itp.).
- dalsze zwiększenie przychodów z tytułu najmu (w 2019 roku to 96 603,71) - granie spektakli poza siedzibą RAMPY (w 2019 roku ani razu)
- nawiązywanie relacji biznesowych, współpraca z podmiotami komercyjnymi (na wzór Klubu Komediiowego)
- inne formy poszukiwania finansowania, np. Patronite

Na swojego Zastępcę ds. programowo-organizacyjny wybieram Pana Łukasza Strzelczyka,

Informacja: Na potwierdzenie naszych kompetencji w pozyskiwaniu zewnętrznych środków: w 2020 roku wraz z moją fundacją "Zakochana Warszawa" pozyskaliśmy dotacje w wysokości 340 000 zł.

Stowarzyszenie Inicjatyw Twórczych Trzecia Fala, którego prezesem jest wskazany przeze mnie Pan Strzelczyk, uzyskało kwotę prawie 400 000 zł dotacji MKiDN, NCK, ZAiKS itd.

Spójnią myślenia o repertuarze, rewitalizacji, edukacji i funduszach jest nastawienie na ekologię. Naszą misją jest kompleksowe myślenie o instytucji funkcjonującej w dobie kryzysu klimatycznego. Teatr Rampa będzie instytucją świadomą swojego czasu i miejsca. Świadomą zjawiska depresji klimatycznej wśród młodzieży. Współtworząc sztukę i przestrzeń wokół będziemy po pierwsze poruszać zagadnienia ekologiczne w projektach artystycznych, realizować w otoczeniu (ArtHause kołowa, Park Wiecha - działania site-specific nawiązujące od ożywania więzi z przyrodą. Zamierzamy również prowadzić politykę ograniczania śladu węglowego w ramach wszystkich wewnętrznych działań instytucji.

RAMPA ZA 5 LAT

Moim strategicznym celem jest zrewitalizowanie marki Teatru Rampa jako ikony warszawskiej popkultury, łączącej oryginalny teatr muzyczny, teatr dla dzieci z rewitalizacją poprzez cyrk i centrum miejskiego karnawału. 50-lecie powstania teatru, które przypadnie w 2025 roku będzie okazją, by zmanifestować model teatru, który nie boi się rzeczywistości, ale przezwycięża trudności, przekuwając je nowy język. Empatyzuje z miastem i dzielnicą, która będzie z Rampy dumna, identyfikując się z miejscem zamieszkania. Rampa będzie dumą nie tylko Targówka - synteza miejskości pokazana w spektaklach, internetowym formacie - warszawskim odpowiedniku Saturday Night Live - oraz nowych piosenkach, historiach i legendach sprawi, że wzrośnie poczucie dumy z bycia warszawiakiem, wzmocni się tożsamość całego miasta, któremu Rampa da nowy, świeży język, przelamujący warszawskie „rozbicie dzielnicowe”. W czasie czarnych łabędzi, mutującego wirusa, łązika penetrującego Marsa i teorii spiskowych o sekcje porywającej dzieci, metropolia potrzebuje odwagi i liderów a także - własnej kuźni metafor oraz środowiska, które w czasie kryzysu pozwoli jej zachować tożsamość i witalność. Legenda o tym, że Teatr Rampa miała być stacją metra jest nieprawdziwa, ale Rampa może stać się ważnym węzłem kulturowym i społecznym, tworzącym język, opisujący nową normalność, który - według noblistki - powstanie niekoniecznie w centrum. Jako dyrektor Teatru Rampa chciałbym realizować myśl, którą świetnie wyraziła Olga Tokarczuk: „Stwórzmy bibliotekę nowych pojęć. Wypełnijmy ją treścią eks-centryczną, taką o jakiej centrum nie słyszało”.

Michał Walczyk 20